

thingets Haand, hvorved Folkethinget var i Stand til at hævde sin Ret. Thi at have en Ret, som man ikke har Magt til at hævde, er ensbetydende med ingen Ret at have. Men naar nu Folkethingets Flertal har ført sin Politikk saaledes, at det ikke tør bruge det eneste Magtmiddel, som nogen- sinde har staaet til Folkethingets Raadighed, og som endnu den Dag i Dag staaer saa urokket og usvækket som nogen- sinde, saa er det Folkethingets Flertals Skyld, at vi sidde i det, som vi gjøre.

Ordføreren (Hansen [Evensborg Amts 2den Valgkreds]): Med Hensyn til den korte Udtalelse, vi nys hørte fra det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Andersen), er det jo bekjendt, at blandt dem, der benytte enhver Leilighed til om muligt at gjøre Folkethingets Bevillingsmyndighed til saa lidt som muligt, ville vi altid finde det ærede Medlem, saa det er ikke noget Nyt. Summen af det, som det ærede Medlem udtalte, vil være det, at naar Folkethinget opfører sig anderledes, end han synes, og det Parti synes, han flutter sig til, er det lige meget, hvilken Beslutning der tages, det har dog ingen- som helst Betydning. Den Bemyndigelse, det ærede Medlem under Thinget, er sandelig ikke stor. Jeg skal, hvad jeg glemte sidst, med Hensyn til den Udtalelse, som fremkom, at Christopher Hage skulde have udtalt sig saa afgjørende imod Finantslovens Regtelse, kun gjøre den korte Bemærkning, at dengang den Sag var for her i Thinget, stemte Christopher Hage for Finantslovens Regtelse, o: imod Overgangen til 2den Behandling.

Scharling: Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion yderligere, men skal kun overfor de Citater, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører sidst, hvor han særlig paaberaabte sig Spønnecks Udtalelser, minde om, at det var Grev Spønneck, som udstedte den første provisoriske Finantslov.

Berg: Den sidste Bemærkning af det ærede Mindretal foranlediger mig til at sige et Par Ord. Jeg kan ikke forstaa, at det er muligt at tage Grev Spønneck og hans første Provisorium i Munden, samtidig med at vi tale om, hvorvidt vi skulle give Decharge for Finantsbevillinger under dette Ministerium for 1886—87, eller om vi ikke skulle. I Sammenligning med den finant- sielle Tilstand, vi nu sidde i paa 4de Aar, i Sammenligning dermed var Grev Spønnecks Foretagende af 12te April 1853 jo

fuldstændig for Intet at regne. Det ærede Medlem fra Thisted (Jagd) har jo ikke Ret i, at Folkethinget den Gang negtede en midlertidig Bevilling; men han har Ret i, at man den Gang satte Fristen saa knap, at der næppe vilde have været Tid til at foretage en Opløsning, og det maa erkjendes, at afdøde Pastor Lindberg, som var en af dem, der hævdede denne Tidsfrist, tilfod, at man med Forsæt gjorde det; og jeg tror heller ikke, at Mourad, som den Gang var med deri, vilde negte det. Det stete for at forhindre Ministeriet fra dette Skridt; hvad der var Strid om, var Berettigelsen og Begrundelsen deraf. Berettigelsen var vistnok utvivlsom, men det var den konstitutionelle Begrundelse deraf, som navnlig fremkaldte Strid. Og det Hele, der da foregik, var kun en Forkængelse af den samme midlertidige Finantslov, Punkt for Punkt, Bogstav for Bogstav, om Afholdelsen af de løbende almindelige Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, indtil Op- løsningen havde fundet Sted, og Rigs- dagen var samlet. Det eneste Lighedspunkt, formelle Lighedspunkt, er Paaberaabelsen af § 25. Da Rigsdagen saa kom sammen, havde den daværende Regjering Flertal i begge Rigsdagens Afdelinger. Men det faldt naturligvis ikke Rigsdagen ind den Gang at gjøre en saadan Afattelse gjæl- dende, som nu gjøres gjældende. Den havde ikke den Gang, som Mindre- tallet nu har i det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Kreds (Scharling), en Ordfører for en saadan Opattelse. Rigsdagen vedtog en midlertidig Lov for den paagjældende Tid. Det er derfor ogsaa urigtigt, naar Nogen har sagt, at for en Snes Aar siden var der indført en Praxis, tilmed en slet Praxis, det er urigtigt, det er ikke blevet Praxis derved. Tværtimod den almindelige Mening i Rigsdagen var, trods Flertallets Overensstemmelse med den da- værende Regjering, at der dog forelaa et Stridspunkt, og at det Skridt der stete, stred saa stærkt imod, hvad der var berettiget, kon- stitutionelt taget. Den almindelige Fordøm- melse deraf var saa stor, at da man begyndte at forhandle om Fællesforsætningen, saa er- klærede baade Rigsdagen og Regjeringen, at § 25's Optagelse efter sin Ordlyd i Fælles- forsætningen ikke gav Regjeringen nogen- som helst Ret til at afholde ikke bevilgede Udgif- ter. Saa stærk var den Gang Stemningen og Erkjendelsen af Urimeligheden i at paaberaabe sig § 25 i dette Tilfælde, og derfor vedtoges baade i Fællesforsætningen af 2den Oktober 1855 og i Sjantagelsen den 18de No- vember 1863, foruden den almindelige Para-